

Creu i resurrecció en el treball

"De veritat vols ser sant? Compleix el petit deure de cada moment: fes el que cal i estigues pel que fas". Així resumia sant Josepmaria el camí que cal seguir per santificar la tasca ordinària. Us oferim un nou article de la sèrie sobre el treball.

08/04/2014

Amb la llum rebuda de Déu, sant Josepmaria va comprendre profundament el sentit de la feina en

la vida del cristià cridat per Déu a identificar-se amb Crist enmig del món. Els anys de Jesús a Natzaret se li presentaven plens de significat en considerar que, en les seves mans, **el treball, i un treball professional semblant al de milions d'homes en el món, es converteix en feina divina, en labor redemptora, en camí de salvació.** [1]

La consciència que el cristià, pel Baptisme, és fill de Déu i partícep del sacerdoci de Jesucrist, el portava a contemplar en el treball de Jesús el model de la nostra tasca professional. Un model viu que s'ha de plasmar en nosaltres, no simplement un exemple que s'imita. A més de treballar com Crist el cristià és cridat a treballar en Crist, unit vitalment a Ell.

Per això, ens interessa contemplar amb molta atenció la tasca del Senyor a Natzaret. No n'hi ha prou

amb una mirada superficial. Cal considerar la unió de la tasca diària amb el lliurament de la seva vida a la Creu i amb la Resurrecció i Ascensió al Cel, perquè només així podrem descobrir que el seu treball –i el nostre, en la mesura que estiguem units a Ell– és redemptor i santificador.

A Natzaret i al Calvari

L'home ha estat creat per estimar Déu, i l'amor es manifesta en el compliment de la seva Voluntat, amb obediència de fills. Ja des de l'inici, però, ha desobeït, i per la desobediència ha entrat al món el dolor i la mort. El Fill de Déu ha assumit la nostra naturalesa per reparar pel pecat, obeïnt perfectament amb la seva voluntat humana la Voluntat divina. *Així com per la desobediència d'un de sol tots han esdevingut pecadors, també per*

l'obediència d'un de sol tots seran fets justos. [2]

El sacrifici del Calvari és la culminació de l'obediència de Crist al Pare: *es féu obedient fins a la mort, i una mort de creu. [3]* En acceptar lliurement el dolor i la mort, que són allò més contrari al desig natural de la voluntat humana, ha manifestat de manera suprema que no ha vingut per fer la seva voluntat sinó la Voluntat del qui l'ha enviat. [4] Però el lliurament del Senyor en la seva Passió i mort de Creu no és un acte aïllat d'obediència per Amor. És l'expressió suprema d'una obediència plena i absoluta que ha estat present al llarg de tota la vida, amb manifestacions diverses en cada moment: *A tu em presento. En el llibre hi ha escrit de mi que vull fer, oh Déu, la teva voluntat. [5]*

Als dotze anys, quan Maria i Josep el troben entre els doctors al Temple

després de tres dies de recerca, Jesús els respon: *No sabíeu que jo havia d'estar a casa del meu Pare?* [6]

L'Evangeli no torna a dir res més de la seva vida oculta, llevat que obeïa Josep i Maria – *els era obedient*– [7] i que treballava: *era el fuster*. [8]

No obstant això, les paraules de Jesús al Temple il·luminen els anys a Natzaret. Indiquen que, quan obeïa els pares i treballava, estava en les coses del seu Pare, complia la Voluntat divina. I així com en romandre al Temple no va refusar patir durant tres dies –tres, com el tridu pasqual–, perquè coneixia el sofriment dels seus pares, que el cercaven afligits, tampoc no va refusar les dificultats que comporta el compliment del deure en el treball i en tota la vida ordinària.

No era la de Natzaret una obediència menor, sinó la mateixa disposició interior que el va portar a donar la

vida al Calvari. Una obediència amb totes les energies humanes, una identificació plena amb la Voluntat divina en cada moment. Al Calvari es va manifestar vessant tota la seva Sang; a Natzaret, lliurant-se dia a dia, gota a gota, en el treball d'artesà que construeix instruments per al conreu dels camps i útils per a les cases.

Era el faber, filius Mariae (Mc 6, 3), el fuster, fill de Maria. I era Déu, i estava realitzant la redempció del gènere humà, i estava atraient a si totes les coses (Jo 12, 32). [9] El valor redemptor de la vida de Jesús a Natzaret hom no el pot entendre si es separa de la Creu, si no es comprèn que en la feina diària compleix perfectament la Voluntat del Pare, per Amor, amb la disposició de consumir la seva obediència al Calvari. [10]

Per això mateix, quan arriba el moment suprem del Sacrifici del

Calvari, el Senyor ofereix tota la seva vida, també el treball de Natzaret. La Creu és l'última pedra de la seva obediència, com la clau d'un arc en una catedral: aquella pedra que no només se sosté en les altres sinó que amb el pes manté la cohesió de les altres. Així també el compliment de la Voluntat divina en la vida quotidiana de Jesús posseeix tota la força de l'obediència de la Creu, i, alhora, culmina en aquesta, la sosté, i per mitjà d'ella s'eleva al Pare en Sacrifici redemptor per tots els homes.

Compliment del deure

Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i que em segueixi. [11]

Seguir Crist en la feina diària és complir aquí la Voluntat divina amb la mateixa obediència de Crist: *usque ad mortem*, fins a la mort. [12] Això no vol dir només que el cristià ha

d'estar disposat a morir abans que pecar. És molt més. A cada moment ha de procurar morir a la pròpia voluntat, lliurant allò que hi ha de propi en el seu voler, per fer pròpia la Voluntat de Déu.

Jesús té com a pròpia la voluntat humana, les inclinacions bones i rectes de la nostra naturalesa, i això ho ofereix al Pare en l'Hort de les Oliveres, quan resa: *no es faci la meva voluntat, sinó la teva.* [13] En nosaltres, la voluntat pròpia és també l'egoisme, l'amor desordenat a un mateix. El Senyor no el portava dins seu, però se'l va carregar sobre la Creu per redimir-nos. Ara, amb la seva gràcia, podem oferir a Déu la lluita per amor contra l'egoisme que sí nia els nostres cors. Per identificar-se amb la Voluntat divina, cada un ha de arribar a dir, com sant Pau: *estic crucificat amb Crist.* [14]

Cal lliurar-se del tot, cal negar-se del tot: el sacrifici ha de ser holocaust. [15] No es tracta de prescindir d'ideals i projectes nobles, sinó d'ordenar-los sempre al compliment de la Voluntat de Déu. Ell vol que fem rendir els talents que ens ha concedit. L'obediència i el sacrifici de la pròpia voluntat a la feina consisteix a emprar-los per a la seva glòria i en servei als altres, no per vanaglòria i interès propi.

I com vol Déu que usem els talents?, Què hem de fer per complir la seva Voluntat en la feina? Aquesta pregunta es pot respondre breument, si s'entén bé tot allò que està implicat en la resposta: Déu vol que complim el nostre deure **Vols de debò ser sant? —Compleix el petit deure de cada moment: fes el que cal i estigues pel que fas.** [16]

En els deures de la vida ordinària es manifesta la voluntat de Déu. Per la

seva naturalesa, el compliment del deure exigeix sotmetre la pròpia voluntat a allò que cal fer, i això és constitutiu de l'obediència d'un fill de Déu. És no prendre com a norma suprema de conducta el propi gust, o les inclinacions, o allò que ve de bon grat, sinó el que Déu vol: que complim aquests deures nostres.

Quins? El mateix treball és un deure assenyalat per Déu des del principi, i per això hem de començar lluitant contra la mandra. Després, aquest deure general es concreta per a cada un a la professió que realitza – d'acord amb la seva *vocació professional* que forma part de la seva *vocació divina*–, [17] amb uns deures específics. Entre ells, els deures generals de moral professional, fonamentals en la vida cristiana, i altres que deriven de les circumstàncies de cadascú.

El compliment d'aquests deures és Voluntat de Déu, perquè Ell ha creat l'home perquè amb el seu treball perfeccioni la creació, [18] i això comporta, en el cas dels fidels corrents, realitzar les activitats temporals amb perfecció, d'acord amb les seves lleis pròpies, i per al bé de les persones, de la família i de la societat: bé que es descobreix amb la raó i, de manera més segura i plena, amb la raó il·luminada per la fe viva, *la fe que actua per l'amor*. [19]

Conduir-se així, realitzant la Voluntat de Déu, és tenir bona voluntat. De vegades pot demanar heroisme, i certament es requereix, en tot cas, l'heroisme en la cura de les coses petites de cada dia. Un heroisme que Déu segella amb la pau i l'alegria del cor: *a la terra pau als homes que ell estima*, [20] *els preceptes del Senyor omplen el cor de goig*. [21]

L'ideal cristià de compliment del deure no és la persona complidora

que exerceix estrictament les seves obligacions de justícia. Un fill de Déu té un concepte molt més ampli i profund del deure. Considera que el mateix amor és el primer deure, el primer manament de la Voluntat divina. Per això tracta de complir per amor i amb amor els deures professionals de justícia, més encara, s'excedeix en aquests deures, sense considerar, però, que s'està exagerant en el deure, perquè Jesucrist ha lliurat la vida per nosaltres. Per ser aquest amor –la caritat dels fills de Déu– l'essència de la santedat, es comprèn que sant Josepmaria ensenyi que ser sants es resumeix en complir el deure de cada moment.

El valor de l'esforç i de la fatiga

El treball en si mateix no és cap pena, ni cap maledicció o càstig: els qui així parlen no han llegit bé l'Escriptura Santa. [22] Déu va crear

l'home perquè conreés i guardés la terra, [23] i només després del pecat li va dir: amb la suor del teu front menjaràs el pa. [24] La pena del pecat és la fatiga que acompanya al treball, no el treball en si mateix, i la Saviesa divina l'ha convertit en instrument de redempció. Assumir-la és per a nosaltres part integrant de l'obediència a la voluntat de Déu. Obediència redemptora, en el compliment diari del deure. **Amb mentalitat plenament laïcal, exerciu aquest esperit sacerdotal, en oferir a Déu el treball, el descans, l'alegria i les contrarietats de la jornada, l'holocaust dels vostres cossos rendits per l'esforç del servei constant. Tot això és hòstia viva, santa i agradable a Déu: aquest és el vostre culte racional (Rm 12, 1).** [25]

Un cristià no defuig el sacrifici en el treball, no s'irrita davant l'esforç, no

deixa de complir el seu deure per desgana o per no cansar-se. A les dificultats veu la Creu de Crist que dóna sentit redemptor a la seva tasca, la Creu que **està demanant unes espatlles que vulguin carregar-la.** [26] Per això, el fundador de l'Opus Dei dóna un consell de comprovada eficàcia: **Abans de començar a treballar, posa't un crucifix damunt la taula o prop de les eines. De tant en tant, adreça-li una mirada... Quan arribarà la fatiga, els ulls se t'eniran cap a Jesús, i tornaràs a trobar delit per perseverar en el teu afany.** [27]

Tampoc s'abat un fill de Déu pels fracassos, ni diposita tota la seva esperança i complaença en els èxits humans. El valor redemptor del treball no depèn de les victòries terrenals sinó del compliment amorós de la Voluntat de Déu. No oblida que a Natzaret Jesús compleix

la Voluntat divina treballant activament, però que a la Creu consuma l'obediència patint. El cim del *no es faci la meva voluntat, sinó la teva*, [28] no consisteix a fer tal o qual projecte humà, sinó en patir fins a la mort, amb un abandonament absolut en el seu Pare Déu. [29] Per això, hem de comprendre que més que amb què fem –amb els nostres treballs i iniciatives– podem corregir amb Crist amb allò que patim, quan Déu permet que en la nostra vida es faci més patent que *el jou és suau, i la càrrega de la Creu, lleugera*. [30]

Sant Josepmaria ensenya aquesta lliçó de santedat amb paraules que trasllueixen la seva mateixa experiència. **No oblideu, però, que estar amb Jesús és, segurament, topar-se amb la seva Creu. Quan ens abandonem en les mans de Déu, és freqüent que Ell ens permeti d'assaborir el dolor, la**

soledat, les contradiccions, les calúmnies, les difamacions, les burles, per dins i per fora: perquè vol conformar-nos a la seva imatge i semblança, i tolera també que ens diguin bojos i que ens prenguin per necis. És l'hora d'estimar la mortificació passiva.(...) I en aquests temps de purgació passiva, penosos, forts, de llàgrimes dolces o amargues que procurem d'amagar, ens caldrà ficar-nos dins de cada una d'aquelles Santíssimes Ferides: per tal de purificar-nos, per complaure'ns en aquesta Sang redemptora, per enfortir-nos. Hi acudirem com els coloms que, segons que diu l'Escriptura (cf. *Ct* 2, 14), s'arreceren en els nius dels espadats a l'hora de la tempesta. Ens ocultem en aquest refugi, per trobar la intimitat de Crist: i veurem com la seva manera de conversar és suau i el seu rostre formós (cf. *Ct* 2, 14). [31]

La llum de la resurrecció

Després d'escriure en l'Epístola als Filipencs que Jesucrist *es féu obedient fins a la mort, i una mort de creu*, [32] sant Pau prossegueix: *Per això Déu l'ha exaltat*. [33] L'exaltació del Senyor, la seva Resurrecció i Ascensió al Cel on seu *a la dreta de Déu*, [34] són inseparables de la seva obediència a la Creu, i llancen, juntament amb aquesta, una intensa llum sobre el treball de Jesús a Natzaret i sobre el nostre quefer diari.

Vida humana i divina és la de Jesús a Natzaret, i no només humana: vida del Fill de Déu fet home. Encara que només després de la Resurrecció serà vida immortal i gloriosa, ja en la Transfiguració manifestarà per un moment una glòria oculta durant anys al taller de Josep. Aquell qui veiem treballar com a fuster, complint el seu deure amb suor i

amb fatiga, és el Fill de Déu fet home, *ple de gràcia i de veritat*, [35] que viu a la seva Humanitat Santíssima una vida nova, sobrenatural: la vida segons l'Esperit Sant. Aquell a qui veiem sotmetre's a les exigències del treball i obeir als qui tenen autoritat, en la família i en la societat, per obeir així la Voluntat divina, és el qui veiem ascendir al Cel amb poder i majestat, com a Rei i Senyor de l'Univers. La seva Resurrecció i la seva Ascensió al Cel ens permeten contemplar que el treball, l'obediència i les fatigues de Natzaret són un sacrifici costós però mai fosc o trist, sinó lluminós i triomfant, com una nova creació.

Així com Crist, per l'acció poderosa del Pare, va ressuscitar d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. [36] També nosaltres podem viure enmig del carrer **deïficats, pendents de Jesús tot el dia**, [37] perquè Déu, *encara que*

érem morts pels nostres pecats: és per gràcia que heu estat salvats! Per mitjà de Jesucrist, Déu ens ha ressuscitat amb ell i ens ha entronitzat dalt al cel juntament amb ell. [38] Déu va exaltar la Humanitat Santíssima de Jesucrist per la seva obediència, perquè nosaltres visquem aquesta vida nova, guiada per l'Amor de Déu, morint a l'amor propi desordenat. Ja que heu ressuscitat amb Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist assegut a la dreta de Déu. Poseu el cor en allò que és de dalt, no en allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. [39]

Si en el treball complim per amor i amb amor la Voluntat divina, costi el que costi, Déu ens exalta juntament amb Crist. No només al final dels temps. Ja ara ens concedeix una penyora de la glòria pel do de l'Esperit Sant. [40] Gràcies al Paràclit la nostra feina esdevé quelcom de

sant, nosaltres mateixos som santificats i el món comença a ser renovat. «A la feina, gràcies a la llum que penetra dins nostre per la Resurrecció de Crist, trobem sempre una tènue resplendor de la vida nova, del nou bé, gairebé com un anunci dels nous cels i la terra nova (2 Pe 3, 13; Ap 21, 1), els quals precisament mitjançant la fatiga del treball són participats per l'home i pel món (...). Es descobreix, en aquesta creu i fatiga, un bé nou que comença amb la mateixa feina». [41]

Juntament amb l'obediència de la Creu i l'alegria de la Resurrecció –la nova vida sobrenatural–, en el compliment amorós de la Voluntat de Déu en el treball, ha d'estar present el senyoriu de l'Ascensió. Hem rebut el món per herència, per plasmar en totes les realitats temporals el voler de Déu. *Tot és vostre, però vosaltres sou de Crist, i Crist és de Déu.* [42]

Aquesta és la fibra de l'amor redemptor d'un fill de Déu, el to inconfusible del seu treball. **Ocupa't de les teves obligacions professionals per Amor: porta-ho tot a terme per Amor, hi insisteixo, i comprovaràs —justament perquè estimes, tot i que assaboreixes l'amargor de la incomprensió, de la injustícia, del desagraïment i fins i tot del mateix fracàs humà— les meravelles que fa el teu treball. Fruit saborós, llavor d'eternitat!**
[43]

En unió amb el sacrifici de la missa

El sacrifici de la Creu, la Resurrecció i Ascensió del Senyor al Cel constitueixen la unitat del misteri pasqual, pas de la vida temporal a l'eterna. El seu treball a Natzaret és redemptor i santificador per la unitat amb aquest misteri pasqual.

Aquesta realitat es reflecteix en la vida dels fills de Déu gràcies a la

Santa Missa que «no només fa present el misteri de la passió i mort del Salvador, sinó també el misteri de la resurrecció». [44] «Aquest sacrifici és tan decisiu per a la salvació del gènere humà que Jesucrist l'ha realitzat i ha tornat al Pare només després d'haver-nos deixat el mitjà per a participar d'ell, com si haguéssim estat presents». [45]

Gràcies a la missa, podem fer que el nostre treball estigui amarat per l'obediència fins a la mort, per la nova vida de la Resurrecció, i pel domini que tenim sobre totes les coses per la seva Ascensió com a Senyor de Cels i terra. No només oferim el nostre treball en la missa, sinó que podem fer del nostre treball una missa. **Totes les obres dels homes es fan com en un altar, i cada un de vosaltres, en aquesta unió d'ànimes contemplatives que és la vostra jornada, diu d'alguna manera la seva missa, que dura**

vint-i-quatre hores, tot esperant la missa següent, que durarà altres vint-i-quatre hores, i així fins a la fi de la nostra vida. [46] Així som en el nostre treball altres Crists, el mateix Crist. [47]

Javier López

[1] Sant Josepmaria, *Converses*, n. 55

[2] *Rm* 5, 19

[3] *Fl* 2, 8

[4] Cf *Jn* 6, 38, *Lc* 22, 42

[5] *He* 10, 7; *Sal* 40 8-9

[6] *Lc* 2, 49

[7] *Lc* 2, 51

[8] *Mc* 6, 3. Cf. *Mt* 13, 55

[9] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 14

[10] Cf *Mc* 10, 33-34; *Lc* 12, 49-50

[11] *Lc* 9, 23

[12] *Fl* 2, 8

[13] *Lc* 22, 42

[14] *Gal* 2, 19

[15] *Camí*, n. 186

[16] *Ibid.* n. 815

[17] Sant Josepmaria, *Converses*, n. 60

[18] Cf *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 302

[19] *Gal* 5, 6

[20] *Lc* 2, 14

[21] *Sal* 19 (18), 9

[22] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 47

[23] Cf *Gn* 2, 15

[24] Cf *Gn* 3, 19

[25] Sant Josepmaria, Carta 6-V-1945, n. 27, cit. a Ernst Burkhardt i Javier López, *Vida Cotidiana y santidad en la enseñanza de san Josemaría*, vol. III, Rialp, Madrid 2013, p. 109

[26] *Camí*, n. 277

[27] Sant Josepmaria, *Via Crucis*, XI estació, punt 5

[28] *Lc* 22, 42

[29] Cf *Lc* 23, 46; *Mt* 27, 46

[30] Cf *Mt* 11, 30

[31] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 301-302

[32] *Fl* 2, 8

[33] Ibid. 2, 9

[34] 1Pe 3, 22. Cf. Mt 26, 64; Hb 1, 13, 10, 12

[35] Jn 1, 14

[36] Rm 6, 4

[37] Cf Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 8

[38] Ef 2, 5-6

[39] Col 3, 1-3

[40] Cf 2Co 1, 22, 5, 5; Ef 1, 14

[41] Joan Pau II, *Litt. Enc. Laborem exercens*, 14-IX-1981, n. 27

[42] 1Co 3, 22-23

[43] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 68

[44] Joan Pau II, *Litt. Enc. Ecclesia de Eucharistia*, 17-IV-2003, n. 14

[45] Ibid. n. 11

[46] Sant Josepmaria, *Notes d'una meditació*, 19-III-1968, cit. en Mons Xavier Echevarría, Carta Pastoral 1-XI-2009

[47] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 10

Apartat sobre el treball

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/creu-i-
resurreccio-en-el-treball/](https://opusdei.org/ca-es/article/creu-i-resurreccio-en-el-treball/) (16/03/2026)